

A Fővárosi Ítéltábla a **felperes jogi képviselője** által képviselt **felperes** (felperes címe) felperesnek, a **alperes jogi képviselője** (**alperes jogi képviselőjének címe**) által képviselt alperes neve (1016 Budapest, Krisztina krt. 99.) alperes ellen ajánlás hatályon kívül helyezése iránt indított perében, a Fővárosi Törvényszék 2016. március 1. napján kelt 28.P.24.311/2015/7. számú ítélete ellen az alperes részéről 8. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy a felperes részére 15 napon belül fizessen meg 5.000 (ötezer) forint másodfokú perköltséget.

A le nem rótt 48.000 (negyvennyolcezer) forint fellebbezési eljárási illeték az állam terhén marad.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

Fogyasztó 2015. június 26-án parkolt és 9 óra 26 perc és 11 óra 41 perc között vásárolt parkolójegyeket. Az első jegy 10 óra 19 perctől, a második 10 óra 19 perctől 11 óráig, a harmadik 11 óra 8 perctől 11 óra 41 perctől volt érvényes. A fogyasztó gépjárművén 11 óra 7 perckor pótdíjfizetési felszólítást helyeztek el.

A fogyasztó az alpereshez fordult, kérte az eljárás lefolytatását, a pótdíj befizetése alóli mentesítését hivatkozva arra, hogy a díjfizetési kötelezettségének eleget tett, több jegyet váltott, a jegy

megváltása és az ellenőrzés között egy perc telt el, az öt perc időtartamú türelmi időt nem lépte túl. Az alperes a BBT/2201/2015. számú ajánlása szerint a vállalkozás nem jogszerűen követeli a pótdíj megfizetését, ezért tartózkodjon annak követelésétől. Az ajánlás indokolása szerint az első és a második parkolójegy érvényessége által lefedett összefüggő, nem megszakított várakozás 1 óra 34 perc, ezért a közúti közlekedésről szóló 1988. évi I. törvény 15/C. § (1) bekezdése értelmében nem öt perc, hanem 15 perc türelmi időt kell alkalmazni. A törvény nem rendelkezik arról, hogy az egy óra várakozás díját egy parkolójeggyel kell megfizetni. Mivel a fogyasztó a 11 órai lejáratot követő nyolcadik percben újra rendelkezett érvényes parkolójeggyel, így pótdíjazása jogszerűtlenül történt.

A felperes keresetében az alperesi ajánlás hatályon kívül helyezését kérte a fogyasztóvédelemről szóló 1997. évi CLV. (Fgytv.) törvény 34. § (4) és (5) bekezdése alapján, figyelemmel arra, hogy az alperesi döntés megalapozatlan és sérti a Budapest Főváros közigazgatási területén a járművel várakozás rendjének egységes kialakításáról, a várakozás díjáról és az üzemképtelen járművek tárolásának szabályozásáról szóló 30/2010. Főv.Kgy. rendelet (továbbiakban: rendelet) 8. § (1) bekezdés a) b) c) pontját, továbbá a közúti közlekedésről szóló 1988. évi I. törvény 15/C. § (1) bekezdésében foglaltakat. Mivel a szélvédőn elhelyezett parkolójegy érvényessége 10 óra 19 perctől 11 óráig terjedt, a 11 óra 7 perc időpontban történt ellenőrzéskor a törvény szerinti öt perc türelmi idő már eltelt.

Az alperes a kereset elutasítását kérte, állította, hogy ajánlása megfelelt a jogszabályoknak.

Az elsőfokú bíróság fellebbezéssel támadott ítéletével az alperes ajánlását hatályon kívül helyezte és megállapította, hogy az eljárás 36.000 forint illetékét az állam viseli. Az elsőfokú bíróság a közúti közlekedésről szóló 1988. évi I. törvény 15/C. §-a és a rendelet 8. § (3) bekezdése összevetése alapján arra a következtetésre jutott, hogy a gépjárművel történő várakozási időtartam ismételt díjfizetéssel nem hosszabbítható meg, így a fogyasztó általi ismételt díjfizetés nem eredményezhette a parkolás időtartamának joghatályos meghosszabbítását, tehát a fogyasztót nem 15, hanem csupán 5 perc türelmi idő illette meg, melyet túllépett. Ezért nem tekinthető az ajánlásban megjelölt okból jogellenesnek a pótdíjfizetési kötelezettség.

Az alperes fellebbezésében elsődlegesen a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján az ítélet megváltoztatását és a kereset elutasítását, másodlagosan annak hatályon kívül helyezését kérte. Indokául előadta, hogy az elsőfokú bíróság az általa felhívott rendelet 8. § (3) bekezdésének utolsó mondatát - miszerint a várakozási időtartam ismételt díjfizetéssel nem hosszabbítható meg - a szövegkörnyezetből kiragadva értelmezte, az ugyanis kizárólag az időtartam korlátozással érintett esetekre vonatkozik. A jelen ügyben a parkolás helye a három óra maximális várakozási idejű területhez tartozik, a várakozási övezetre vonatkozó maximális várakozás idő túllépése nem merült fel, ez okból bírság kiszabása nem történt.

A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte. Megítélése szerint sem helytálló a rendelet 8. § (3) bekezdésére történő hivatkozás, a jelen ügyben a közúti közlekedésről szóló törvény 15/C. § (1) bekezdése, valamint a rendelet 8. § (1) bekezdés a) pontja és (4) bekezdése alkalmazandó, mely jogszabályhelyeket a kereseti kérelmében is megjelölt. Előadta, hogy az ellenőrzés időpontjában a gépjármű szélvédőjén egy darab lejárt parkolójegy volt elhelyezve. Kiemelte, hogy a fogyasztó az alperesi eljárásban azt kifogásolta, hogy a pótdíjazás folyamatában helyezte el az újabb parkolójegyet, az ellenőrzés és jegyváltás között egy perc telt el, ennek ellenére kimentését a vállalkozás nem fogadta el. Az alperes ajánlása meghozatala során nem ezen érvek figyelembe vételével döntött. A szélvédőn kihelyezett jegy alapján a jelen esetben a fogyasztónak öt perc ideje volt az újabb jegy megvásárlására, így a 11 óra 7 perckor történt

pótdíjazása jogszerű volt. Hangsúlyozta, hogy valamennyi parkolójegy az alperesi eljárásban került bemutatásra, továbbá a fogyasztó nem hivatkozott arra, hogy az azon szereplő időtartamok összeadódnak és így a türelmi ideje 15 perc lett volna. Megítélése szerint a törvény 15/C. § (1) bekezdése szerint egy jegy egy várakozási esetnek minősül.

A fellebbezés nem alapos.

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság érdemi döntésével egyetért, azonban annak indokait nem osztja. Az elsőfokú bíróság és az alperes is szem elől tévesztette az Fgytv. 27. §-ában és a 28. § (3) bekezdésében foglaltakat, miszerint a **alperes** eljárása megindításának feltétele, hogy a fogyasztó az érintett vállalkozással közvetlenül megkísérelje a vitás ügy rendezését. A fogyasztónak a kérelméhez csatolnia kell azt az okiratot, illetve annak másolatát (kivonatát), melynek tartalmára a fogyasztó bizonyítékként hivatkozik, így különösen a vállalkozás írásbeli nyilatkozatát a panasz elutasításáról, ennek hiányában a fogyasztó rendelkezésére álló egyéb írásos bizonyítékot a 27. §-ban előírt egyeztetés megkísérléséről. A fogyasztó kérelmében csupán nyilatkozott arról, hogy a vállalkozás ügyfélszolgálati irodájában megkísérelte a jogvita rendezését, ahol szóbeli tájékoztatást kapott. Amennyiben a panaszának írásbeli elutasításáról nyilatkozat nem állt rendelkezésre, így a fogyasztónak egyéb írásos bizonyítékot - pl. a vállalkozáshoz intézett írásbeli panaszának másolatát - kellett volna csatolnia a törvény által előírt egyeztetés megkísérléséről. Az Fgytv. 28. § (1) bekezdés e) pontja értelmében a fogyasztó kérelmének tartalmazni kell a fogyasztó nyilatkozatát a 27. §-ban előírt feltétel teljesítéséről. Az alperes nem volt elzárva attól, hogy hiánypótlás keretében felhívja a fogyasztót az egyeztetés megkísérlésének igazolására, mely kötelezettségének nem tett eleget. Mindezekre figyelemmel nem volt helye az alperesi ajánlás meghozatalának, ugyanis az alperesnek hiánypótlást kellett volna elrendelnie, ennek eredménytelensége esetén az Fgytv. 31. § (2) bekezdés c) pontja alapján az eljárást meg kellett volna szüntetnie. (Hasonlóan döntött a Fővárosi Ítéltábla a 4. Pf.20.552/2014/6. számú ítéletében.) Ezért az alperes ajánlását - mivel az alperes eljárása nem felelt meg az Fgytv. rendelkezéseinek - az Fgytv. 34. § (3) bekezdés a) pontja alkalmazásával hatályon kívül kellett helyezni.

Mindezekre figyelemmel az elsőfokú bíróság érdemi döntése helyes volt, ezért a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján - eltérő indokolással - helybenhagyja.

Az eredménytelenül fellebbező alperes a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján köteles a felperes másodfokú eljárásban felmerült perköltségének megfizetésére, míg az illetékmentessége folytán le nem rótt fellebbezési eljárási illetéket a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 14. §-a szerint az állam viseli.

Budapest, 2016. november 8.

Dr. Németh László s.k.
a tanács elnöke

Dr. Molnár Ágnes s.k.
előadó bíró

Dr. Palotás Gergely s.k.
bíró

A kiadvány hitelül: